

Arrest

nr. 246 136 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat L. ACHAOU *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Op 11 september dienen verzoeker en zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Op 19 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

De eerste bestreden beslissing genomen voor verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd van etnische origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent opgegroeid in Aleppo en na de uitbraak van de oorlog verhuisde u naar Afrin. Op 25 juli 2015 huwde u er wettelijk met uw nicht, M. H. (X). Op 15 november 2016 werd jullie dochter L. in Istanbul geboren met een open buikje. Ze werd er na de geboorte geopereerd. Hierna keerden M. en L. terug naar Syrië.

In maart 2018 verlieten uw vrouw, uw dochter en u Syrië en verhuisden jullie naar Turkije waar jullie een maand verbleven. Vervolgens reisde u met uw gezin door naar Griekenland waar uw echtgenote en u op 12 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Daar verbleef u in de schoenenfabriek Oinofyta in de buurt van Athene dat als opvangcentrum dienst deed. In dit opvangcentrum waren er veel verslaafden en werd er regelmatig gevochten. De Griekse autoriteiten kwamen nooit tussenbeide. U was als Koerd bang dat de racistische Arabieren in het centrum u zouden vermoorden en u durfde zich niet goed naar buiten te begeven. Ze bedreigden jullie in het opvangcentrum en Arabische kinderen hebben de hand van uw dochter gebroken. Uit angst dat de familie van de vader zich zou wreken heeft u geen klacht ingediend bij de politie. Buiten het opvangcentrum heeft u geen problemen gekend met Arabieren en bent u geen slachtoffer geweest van gevechten. Buiten het opvangcentrum voelde u zich niet veilig omwille van de daklozen en verslaafden. Echter, u heeft nooit problemen met deze mensen gekend. Wanneer u samen met uw vrouw en dochter in een bus zat, zag u er verschillende keren Grieken met haat in hun ogen die tegen jullie riepen. Eén keer heeft u een foto genomen van iemand die tegen uw vrouw en kind schreeuwde. U ging hiermee naar de politie om klacht neer te leggen. De politie zei u iets in de Griekse taal dat u niet begreep en zei 'go' waardoor u meent dat de politie racistisch is ten opzichte van jullie. Ook haalt u aan dat er geen medische voorzieningen waren en dat er een dokter in een ziekenhuis was die twee à drie keer schreeuwde tegen uw dochter en haar hardhandig vastpakte.

Rond juni 2019 werd aan u, uw vrouw en uw dochter de vluchtelingenstatus toegekend en kregen jullie verblijfsvergunningen. Drie maanden later, meer bepaald in september 2019, kregen jullie reisdocumenten die geldig zijn tot 2021. Twee dagen na het verkrijgen van jullie reisdocumenten kregen jullie te horen dat jullie nog maximum één week in het opvangcentrum mochten blijven en dat jullie hierna ergens anders naartoe moesten gaan. Jullie vertrokken meteen naar Syrische kennissen die in een sociale woning in Athene verbleven. Jullie verbleven twee dagen bij hen om vervolgens Griekenland te verlaten en naar Nederland te reizen waar jullie jullie Griekse documenten hebben verscheurd en weggegooid. Vervolgens reisden jullie door naar België waar jullie op 7 september 2019 aankwamen. Op 11 september 2019 dienden M. en u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van een eventuele terugkeer naar Syrië vreest u door het regime te worden opgeroepen als reservist. Ook bent u bang van het Vrije Leger, Daesh en Jabhat al Nusra.

In geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland vreest u er te worden vermoord door de Arabieren. Ook vreest u er te worden teruggestuurd naar Turkije omdat de Grieken racisten zijn en vluchtelingen haten.

In geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland vreest u dat er u iets zal overkomen waardoor uw dochter L. als wees achterblijft. Ook wilt u dat uw dochter een veilig leven heeft, dat ze hier verder studeert en werkt.

U legt volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van een bundel foto's gemaakt in Griekenland, de geboorteakte van uw dochter, drie Turkse medische attesten, een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 en een Belgisch medisch attest dd. 22.10.2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland rond juni 2019 (zie administratief dossier ; CGVS, p. 7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder haalt u aan dat u in Griekenland geen toegang had tot medische diensten en aangepaste zorg, dat er geen werk is en dat kinderen er niet naar school konden gaan (CGVS, p. 7, 8, 10, 13 & 17).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uw verklaringen dat u in Griekenland geen toegang hebt tot medische diensten en dat uw dochter een maand moest wachten op een consultatie bij een dokter wanneer ze koorts had (CGVS, p. 7, 8 & 10), zijn louter blote beweringen die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw dochter wel degelijk zeven à acht keer bij verschillende dokters in een ziekenhuis is geweest (CGVS, p. 16). Ook werd haar hand in het gips gestoken wanneer deze was gebroken (CGVS, p. 19 ; CGVS echtgenote M. H. (19/21992) dd. 28.10.2019, p. 9). Uw verklaringen en die van uw echtgenote dat er in het ziekenhuis niets anders aan haar gebroken hand werd gedaan dan het in te gipsen en dat er in het ziekenhuis niets werd gedaan aan haar huiduitslag (CGVS, p. 16 & 19 ; CGVS echtgenote, p. 7 & 9), zijn eveneens louter blote beweringen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Hetzelfde dient te worden gezegd over uw verklaring

dat een arts in een ziekenhuis twee à drie keer schreeuwde tegen uw dochter en haar hardhandig vastpakte (CGVS, p. 16). Zelfs indien deze laatste verklaring geloofwaardig zou zijn, quod non, moet worden opgemerkt dat dit niet ernstig genoeg is om te worden beschouwd als een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien hebben de andere artsen uw dochter wel onderzocht en heeft u geen opmerkingen over het gedrag van deze andere dokters wanneer dit wordt gevraagd (CGVS, p. 16). Daarenboven leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af over de medische zorg die uw echtgenote er zou hebben gekregen. Zo stelt uw echtgenote dat ze vier maanden moest wachten op een afspraak voor haar oorproblemen, dat ze uit frustratie niet meer naar haar afspraak ging en dat ze nooit medicatie voorgeschreven heeft gekregen door een dokter in Griekenland (CGVS echtgenote, p. 7 & 11). U daarentegen stelt dat ze wel naar deze afspraak ging die vier maanden later vastgelegd was en dat ze er medicatie kreeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw verklaring dat ze wel medicatie heeft gekregen ontkent uw echtgenote dat en stelt ze dat ze tijdens die ontsteking geen medicatie kreeg en dat ze voordien wel een pijnstiller had gekregen (CGVS echtgenote, p. 11). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u het enkel heeft over de gezondheidszorg die u heeft gekregen wanneer jullie in het opvangcentrum nabij Athene verbleven. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw gezin in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg.

Aangaande uw verklaring dat kinderen er niet naar school konden gaan, moet worden opgemerkt dat u hiermee bedoelt dat er geen taalschool was in het opvangcentrum (CGVS, p. 17). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat er in de stad wel scholen zijn (CGVS, p. 17). Uw verklaringen dat kinderen niet naar deze scholen konden omdat het te ver van het opvangcentrum was (CGVS, p. 17), moet worden opgemerkt dat er na het verkrijgen van een status in Griekenland van een verzoeker wordt verwacht dat hij het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg is het mogelijk om zich in de nabijheid van een school te vestigen. Uw verklaringen dat kinderen er niet naar school konden omdat het loon niet hoog genoeg was, omdat niemand u de weg wees en omdat u uw weg er niet kende (CGVS, p. 18), zijn louter blote beweringen die u niet kunt staven.

Wat betreft uw verklaring dat er in Griekenland geen werk is, moet worden opgemerkt dat u zeer weinig pogingen heeft ondernomen om in Griekenland werk te zoeken (CGVS, p. 13). Meer bepaald heeft u enkel aan kennissen die samen met u in het opvangcentrum zaten, gevraagd naar werk (CGVS, p. 13). Ze zeiden u dat er gewoonweg geen werk is en dat het noodzakelijk was dat u de Griekse taal sprak (CGVS, p. 13). Echter, het spreken van de landstaal als voorwaarde om een job uit te oefenen is in veel gevallen een redelijke eis teneinde de veiligheid op de werkvloer te kunnen garanderen. U heeft geen werk gezocht op andere manieren omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 13). Het nalaten om verschillende pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Een bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u in Griekenland nadat u uw verblijfsvergunning had gekregen, geen stappen heeft ondernomen om andere huisvesting te vinden (CGVS, p. 13).

Bovendien heeft u Griekenland amper één week na het verkrijgen van uw reisdocument verlaten en stelt u meermaals dat aankomen in België sinds uw vertrek uit Syrië het doel was (CGVS, p. 7, 9 & 10). Deze vaststellingen bevestigen nogmaals het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Gevraagd naar de redenen waarom u na het verlaten van het opvangcentrum niet heeft geprobeerd om een bestaan uit te bouwen in Griekenland, komt u niet verder dan te stellen dat men in Griekenland geen taallessen krijgt, dat men er niet wordt begeleid naar werk, dat het niet veilig is voor uw gezin en dat zo'n land niets kan betekenen voor u (CGVS, p. 18). Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen kunnen deze verklaringen niet worden weerhouden.

Wat betreft de kopieën van de bundel foto's die in het opvangkamp in Griekenland zijn genomen, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het asielsysteem in Griekenland onder druk staat en dat het land moeite heeft om alle verzoekers om internationale bescherming adequaat te huisvesten. Echter, na het verkrijgen van een status in Griekenland wordt verwacht dat men het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg kunnen deze kopieën van foto's geenszins aantonen dat u als erkend vluchteling in Griekenland een gegronde vrees op vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

In verband met uw verklaring dat er geweld en racisme was en dat u zich er niet veilig voelde (CGVS, p. 7, 8, 10 & 11) moet vooreerst worden opgemerkt het geweld dat u aanhaalt, enkel handelt over gevechten tussen verzoekers in het opvangcentrum waar u verbleef en dat u niet in staat bent om te vertellen over gevechten die u vreest buiten het opvangcentrum wanneer dit meermaals expliciet wordt gevraagd (CGVS, p. 12 & 14). Bovendien stelt u dat u buiten het opvangcentrum geen slachtoffer bent geworden van een gevecht en dat u er buiten het centrum geen problemen heeft gehad met Arabieren, daklozen of verslaafden (CGVS, p. 12, 14 & 15). Uw verklaring voor de vaststelling dat u buiten het opvangcentrum geen problemen heeft gekend met Arabieren omdat u nooit buiten het opvangcentrum bent gegaan (CGVS, p. 12), wordt niet gevolgd. Uit uw andere verklaringen blijkt namelijk dat u verscheidene malen het opvangcentrum heeft verlaten. Zo bent u zeven à acht keer met uw dochter naar een ziekenhuis gegaan en heeft u verschillende keren met uw gezin de bus genomen (CGVS, p. 15 & 16). Wat betreft uw verklaring als zouden Arabische kinderen in het opvangcentrum de hand van uw dochter hebben gebroken (CGVS, p. 19), moet worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Immers, de kopieën van twee foto's van uw dochter met haar arm in het gips kunnen niet op objectieve wijze aantonen op welke manier ze aan haar arm gewond is geraakt. Bovendien moet worden opgemerkt dat u nooit de politie heeft gecontacteerd voor het geweld in het opvangcentrum, ook niet wanneer de hand van uw dochter gebroken werd (CGVS, p. 12 & 19). Uw verklaringen voor dit totale nalaten als zou u de Griekse taal niet spreken, als zou u de weg buiten het opvangcentrum niet goed kennen en als zou u schrik hebben voor wraak van de familie van het kind dat de hand van haar dochter had gebroken (CGVS, p. 12 & 19), volstaan geenszins om dit nalaten te verschonen. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland.

Wat betreft het racisme buiten het opvangcentrum, verwijst u naar Grieken die u en uw gezin in de bus verschillende keren met haat in hun ogen aankeken en schreeuwden tegen jullie en verwijst u naar de politie die zei dat u weg moest gaan wanneer u klacht wilde indienen tegen een man die tegen uw vrouw en kind had geschreeuwd (CGVS, p. 15 & 16). Hieromtrent moet worden opgemerkt dat deze verklaringen louter blote beweringen zijn die u niet heeft gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien ontkent uw echtgenote dat zij of u ooit naar de politie zijn gegaan om ook maar iets aan te klagen (CGVS echtgenote, p. 10). Dit is niet verenigbaar met uw verklaring. Zelfs indien u ooit daadwerkelijk naar de politie zou zijn gegaan, quod non, moet worden opgemerkt dat volgens uw verklaringen de politieagenten u iets zeiden in de Griekse taal dat u niet begreep, maar dat ze ook 'go' zeiden waardoor u van mening was dat u weg moest gaan (CGVS, p. 15). Tevens bent u nadien niet naar een andere instantie gegaan (CGVS, p. 16). Bovenstaande verklaringen indachtig heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat autoriteiten in Griekenland u geen bescherming zouden kunnen of willen geven.

Uw vrees om door Griekenland te worden teruggestuurd naar Turkije omdat de Grieken racisten zijn en vluchtelingen haten (CGVS, p. 11), is een louter blote bewering die u helemaal niet staft aan de hand van enig concreet gegeven.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de

status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen.

Uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw echtgenote en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter identiteitsgegevens over u, uw echtgenote en uw dochter die momenteel niet ter discussie staan.

De drie Turkse medische attesten en het Belgisch medisch attest dd. 22.10.2019 tonen louter aan dat uw dochter is geboren met een open buikje en hieraan werd geopereerd.

Het Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 toont louter aan dat uw echtgenote op deze datum op consulatie is geweest bij een arts in het kader van een bilaterale perforatie van het trommelvlies.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote M. H. (19/21992) eveneens werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek omdat haar eveneens de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing genomen voor verzoekster luidt als volgt

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd van etnische origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan en bent afkomstig van Aleppo. Na de uitbraak van de oorlog verhuisde u naar Afrin. Op 25 juli 2015 huwde u er wettelijk met uw neef, M. H. (19/21991). Op 15 november 2016 werd jullie dochter L. in Istanbul geboren met een open buikje. Ze werd er na de geboorte geopereerd. Hierna keerden L. en u terug naar Syrië.

Op 25 maart 2018 verlieten uw echtgenoot, uw dochter en u Syrië en reisden jullie naar Turkije. Vervolgens reisde u met uw gezin door naar Griekenland waar uw echtgenoot en u op 12 juni 2018 een

verzoek om internationale bescherming indienden. Daar verbleef u in de schoenenfabriek Oinofyta in de buurt van Athene dat als opvangcentrum dienst deed. Dit opvangcentrum was een onbewoonbare plek. In het opvangcentrum waren er veel mannen die hasj rookten en veel alcohol dronken en er de hele nacht rondhingen waardoor u 's avonds niet op uw gemak naar het toilet kon gaan. Ook waren er veel gevechten. Uw dochter kreeg er niet voldoende medische zorgen. Zo moest ze weken wachten op een afspraak wanneer ze koorts had gekregen. Ook had uw dochter gedurende acht maanden uitslag op haar gezicht. Telkens moest u hiervoor een nieuwe doktersafspraak maken en telkens werd u gezegd dat het niets ernstigs was. U moest vier maanden wachten op een doktersafspraak wanneer u een oorinfectie had. In Griekenland keken mensen op u neer. Ook stelt u dat Griekenland niet veilig was. Tevens haalt u aan dat jullie er niet werden geholpen om de taal te leren.

Jullie kregen verblijfsvergunningen in Griekenland en een aantal maanden later kregen jullie reisdocumenten. Er werd jullie verteld dat jullie het opvangcentrum dienden te verlaten. Twee à drie dagen na het verkrijgen van de reisdocumenten heeft u samen met uw echtgenoot en dochter Griekenland verlaten. Vervolgens reisden jullie naar Nederland waar jullie jullie Griekse documenten hebben verscheurd en weggegooid. Vervolgens reisden jullie door naar België waar M. en u op 11 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

In geval van een eventuele terugkeer naar Syrië vreest u de oorlog. Ook wilt u hier uw oor laten behandelen. U heeft namelijk sinds lang gehoorproblemen.

In geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland vreest u dat uw dochter weer iets aan haar buik zou kunnen krijgen. U wilt dat uw dochter hier kan blijven en een goede toekomst heeft.

U legt volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw echtgenoot, een kopie van een bundel foto's gemaakt in Griekenland, de geboorteakte van uw dochter, drie Turkse medische attesten, een Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 en een Belgisch medisch attest dd. 22.10.2019.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS blijkt immers dat u niet goed hoort (vragenlijst CGVS, punten 5 & 8 ; CGVS, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en sprak de tolk op het CGVS op uw aangeven luider. Ook werden de vragen herhaald wanneer u aangaf deze niet te hebben begrepen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen, de verklaringen van uw echtgenoot en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland rond juni 2019 (zie administratief dossier ; CGVS echtgenoot M. H. (19/21991) dd. 28.10.2019, p. 7 & 8 ; CGVS, p. 6).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek

om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder haalt u aan dat het opvangcentrum een onbewoonbare plek was, dat uw dochter en u in Griekenland onvoldoende medische zorg kregen, en dat u er niet werd geholpen om de taal te leren (CGVS, p. 7 & 8).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uw verklaringen dat uw dochter en u in Griekenland onvoldoende medische zorg kregen en dat uw dochter weken moest wachten op een consultatie bij een dokter wanneer ze koorts had (CGVS, p. 7 & 8), zijn louter blote beweringen die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat jullie dochter wel degelijk zeven à acht keer bij verschillende dokters in een ziekenhuis is geweest (CGVS echtgenoot, p. 16). Ook werd haar hand in het gips gestoken wanneer deze was gebroken (CGVS echtgenoot, p. 19 ; CGVS, p. 9). Uw verklaringen en die van uw echtgenoot dat er in het ziekenhuis niets anders aan haar gebroken hand werd gedaan dan het in te gipsen en dat er in het ziekenhuis niets werd gedaan aan haar huiduitslag (CGVS echtgenoot, p. 16 & 19 ; CGVS, p. 7 & 9), zijn eveneens louter blote beweringen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Daarenboven leggen uw echtgenoot en u tegenstrijdige verklaringen af over de medische zorg die u er al dan niet zou hebben gekregen. Zo stelt u dat u vier maanden moest wachten op een afspraak voor uw oorproblemen, dat u uit frustratie niet meer naar uw afspraak ging en dat u nooit medicatie voorgeschreven heeft gekregen door een dokter in Griekenland (CGVS, p. 7 & 11). Uw man daarentegen stelt dat u wel naar deze afspraak ging die vier maanden later vastgelegd was en dat u er medicatie kreeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenoot dat u wel medicatie heeft gekregen ontkent u dat en stelt u dat u tijdens die ontsteking geen medicatie kreeg en dat u voordien wel een pijnstiller had gekregen (CGVS, p. 11). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u het enkel heeft over de gezondheidszorg die u heeft gekregen wanneer jullie in het opvangcentrum nabij Athene verbleven. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw gezin in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg.

Wat betreft uw verklaring dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland vreest dat uw dochter weer iets aan haar buik zou kunnen krijgen (CGVS, p. 8), moet worden opgemerkt dat u stelt dat uw dochter momenteel geen problemen heeft aan haar darmen (CGVS, p. 14). Bovendien is het een louter blote bewering dat uw dochter in de toekomst weer problemen zou kunnen krijgen aan haar darmen.

Aangaande uw verklaring dat u er niet werd geholpen om de taal te leren (CGVS, p. 8) moet worden opgemerkt dat u enkel aan de ngo die actief was in het opvangcentrum heeft verteld dat jullie de taal wilden leren om jullie weg in het land te kennen maar dat ze niets deden (CGVS, p. 12). U heeft nergens buiten het opvangcentrum bij een organisatie of een instelling aangekaart dat jullie de taal niet konden leren (CGVS, p. 12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw man en u onvoldoende moeite hebben gedaan om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland. Zo heeft uw man enkel aan kennissen die samen met hem in het opvangcentrum zaten, gevraagd naar werk (CGVS echtgenoot, p. 13 ; CGVS, p. 10). Uzelf heeft er geen werk gezocht (CGVS, p. 10). Bovendien zijn noch uw man noch u naar een Griekse overheidsinstantie of organisatie gegaan om hulp te vragen bij jullie zoektocht naar werk (CGVS, p. 10). Ook hebben jullie geen stappen ondernomen om andere huisvesting te vinden (CGVS echtgenoot, p. 13 ; CGVS, p. 10). Tevens heeft u Griekenland amper enkele dagen na het verkrijgen van uw reisdocument verlaten en stelt u meermaals dat aankomen in België sinds uw vertrek uit Syrië het doel was (CGVS, p. 6 & 10). Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Gevraagd naar de redenen waarom u na het verlaten van het opvangcentrum niet heeft geprobeerd om in Griekenland een woning en werk te vinden, komt u niet verder dan te stellen dat jullie niet in Griekenland wilden blijven omdat jullie wisten dat jullie er geen toekomst hadden (CGVS, p. 12). Deze verklaringen kunnen niet worden weerhouden.

Wat betreft de kopieën van de bundel foto's die in het opvangkamp in Griekenland zijn genomen, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het asielsysteem in Griekenland onder druk staat en dat het land moeite heeft om alle verzoekers om internationale bescherming adequaat te huisvesten. Echter, na het verkrijgen van een status in Griekenland wordt verwacht dat men het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg kunnen deze kopieën van foto's geenszins aantonen dat u als erkend vluchteling in Griekenland een gegronde vrees koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

In verband met uw verklaring dat mensen er op u neerkeken (CGVS, p. 8), moet vooreerst worden opgemerkt dat deze verklaring een louter blote bewering is die u niet heeft gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien ontkent u dat uw man of u ooit naar de politie zijn gegaan om ook maar iets aan te klagen (CGVS, p. 10). Dit is niet verenigbaar met de verklaring van uw echtgenoot dat hij ooit naar de politie is gestapt wanneer een man tegen u en jullie dochter schreeuwde (CGVS echtgenoot, p. 15 & 16). Zelfs indien geloof worden gehecht aan de verklaring van uw man dat hij daadwerkelijk naar de politie is gegaan, quod non, moet worden opgemerkt dat volgende de verklaringen van uw man de politieagenten hem iets zeiden in de Griekse taal dat hij niet begreep, maar dat ze ook 'go' zeiden waardoor uw echtgenoot van mening was dat hij weg moest gaan (CGVS echtgenoot, p. 15). Tevens is uw man nadien niet naar een andere instantie gegaan (CGVS echtgenoot, p. 16). Bovenstaande verklaringen indachtig heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat autoriteiten in Griekenland u geen bescherming zouden kunnen of willen geven.

Wat betreft uw verklaring dat het in Griekenland niet veilig is (CGVS, p. 7 & 8), moet worden opgemerkt dat u stelt dat het buiten het opvangcentrum niet veilig is omdat mensen neerkeken naar jullie, omdat jullie er niet worden aanvaard, omdat mensen niet stopten wanneer u hen de weg vroeg en omdat er overal verslaafden op straat waren (CGVS, p. 8 & 9). Echter, jullie hebben nooit problemen gekend met verslaafden op straat (CGVS, p. 9). Ook uw echtgenoot stelt dat hij buiten het opvangcentrum geen slachtoffer is geworden van een gevecht en dat hij er buiten het centrum geen problemen heeft gehad met Arabieren, daklozen of verslaafden (CGVS echtgenoot, p. 12, 14 & 15). Wat betreft de veiligheidsproblematiek in het centrum – u voelde zich door gedrogeerde mannen niet op uw gemak om 's avonds naar het toilet te gaan en er waren veel gevechten tussen Arabieren en anderen (CGVS, p. 8) – moet worden opgemerkt dat dit louter blote beweringen zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Hetzelfde moet worden opgemerkt betreffende uw verklaring dat kinderen in het opvangcentrum de hand van uw dochter hebben gebroken (CGVS, p. 9). Immers, de kopieën van twee foto's van uw dochter met haar arm in het gips kunnen niet op objectieve wijze aantonen op welke manier ze aan haar arm gewond is geraakt. Bovendien moet worden opgemerkt dat noch u noch uw

man ooit de politie heeft gecontacteerd voor de situatie in het opvangcentrum, ook niet wanneer de hand van uw dochter gebroken werd (CGVS echtgenoot, p. 12 & 19 ; CGVS, p. 9).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling en beslissing niet wijzigen.

Uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw echtgenoot en de geboorteakte van uw dochter bevatten louter identiteitsgegevens over u, uw echtgenoot en uw dochter die momenteel niet ter discussie staan.

De drie Turkse medische attesten en het Belgisch medisch attest dd. 22.10.2019 tonen louter aan dat uw dochter is geboren met een open buikje en hieraan werd geopereerd.

Het Belgisch medisch attest dd. 15.10.2019 toont louter aan dat u op deze datum op consulatie bent geweest bij een arts in het kader van een bilaterale perforatie van het trommelvlies.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote M. H. (19/21991) eveneens werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek omdat hem eveneens de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 1bis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Beginselen bij de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsprocedure

Het CGVS heeft in dit geval gebruik gemaakt van de mogelijkheid die het artikel 57/6, § 3, lid 1, 3° van vreemdelingenwet kracht geeft om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die deze bescherming reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verkregen, niet-ontvankelijk te verklaren en heeft het artikel 33, paragraaf 2, a van de procedurerichtlijn ingeschreven.

Artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van voornoemde wet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

- de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie ".

Dit artikel komt in de plaats van het vroegere artikel 57/6/3 van de inmiddels ingetrokken wet van 15 december 1980, dat een voorbehoud maakte ten aanzien van de toepassing van het criterium van de niet-inaanmerkingneming van een verzoek om internationale bescherming in het geval dat de asielzoeker "elementen kan aanvoeren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem is verleend".

Een essentieel voorbehoud bij de toepassing van het niet-ontvankelijkheidscriterium is het risico van schending van de grondrechten en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten in geval van overdracht aan de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Dit voorbehoud werd nauwkeurig geformuleerd in een arrest van Het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17).

De belangrijkste conclusie van dit arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, is dat het vermoeden van behandeling van een vluchteling of een subsidiaire beschermde persoon in overeenstemming met de vereisten van het Handvest niet onweerlegbaar is. Het is de verantwoordelijkheid van het CGVS om een concrete analyse uit te voeren van de sociale en materiële zorg van personen die internationale bescherming genieten (of van de realiteit van systematische of algemene tekortkomingen op dit gebied) "op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens" (§88).

Om te concluderen dat er een risico bestaat op een inbreuk op artikel 4 van het Handvest, moeten de bovengenoemde tekortkomingen "bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken" (Ibrahim e.a., § 89).

Het Hof van Luxemburg verklaart verder dat:

"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" (Ibrahim e.a., §90).

Bij het bepalen of deze ernstgrens wordt overschreden, nodigt het Hof uit om in dit arrest rekening te houden met de "bijzondere kwetsbaarheid" van de persoon die internationale bescherming geniet (Ibrahim e.a., § 93).

Het Hof van Justitie zegt dat "De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie" (Ibrahim e.a., §92).

In de bestreden beslissingen citeert het CGVS een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 april 2013: "De drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is aan een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming. Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten".

Het is verassend voor het CGVS om naar een arrest van 2013 te verwijzen aangezien van het arrest van het Hof van Justitie recenter is. Het arrest Ibrahim gaat bijzonder over het artikel 33, para. 2, a van de procedure richtlijn en dus over de verzoeken van personen die internationale bescherming genieten in een andere lidstaat.

Het is nog meer verassend als het CGVS in sommige beslissingen verwijs naar dit arrest.

Het CGVS bepaalt in de bestreden beslissingen dat: "de levensomstandigheden van de verzoekers niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de Mens en fundamentele Vrijheden."

Ontoereikende bescherming in Griekenland

Het CGVS geeft aan: "u verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U hebt geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland heb verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade".

Verzoekers hebben nooit beweerd dat ze vervolging vrezen. Zij beschreven tijdens hun persoonlijke onderhouds de onveiligheidssituatie waarin zij in Griekenland woonden.

Verzoekers werden in Griekenland geconfronteerd met het gebrek van veiligheid in het kamp waar zij verbleven maar ook in Griekenland in algemeen. Deze onveiligheid wordt nog verergerd door racisme van de lokale bevolking enerzijds en aangezien de aanvragers Koerdisch zijn van de migrantenbevolking anderzijds.

Er bestaat ook een ernstig risico dat verzoekers in Griekenland worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

Onveiligheidssituatie in Griekenland en rechtshandavingsinertie

De verzoekers woonden in een schoenenfabriek in Oinofyta, die 60 km ver van Athene ligt. Het onveiligheidsgevoel is een van de redenen waarom verzoekers Griekenland hebben verlaten :

"Om welke reden allemaal heeft u Gr verlaten ?

Ten eerst was er geweld, ten tweede: het was niet veilig [...] de bewoners van de plaats gingen met elkaar op de vuist. Ze waren gewelddadig telgen elkaar. En de overheid en de Griekse politie kwamen nooit tussen" (NOP verzoeker, p.10)

Dit onveiligheidsgevoel ging tot een angst om te sterven:

"Wat exact vrees u in geval van een eventuele terugkeer naar Gr voor uw dochter L(...)? Ik vrees dat ik er iets zu meemaken daar waardoor ze als wees achterblijft." (NOP verzoeker, p.11).

Verzoekers waren bang in het centrum maar ook buiten het centrum:

"We moesten als vrouw een kind binnen zitten en de deur op slot doen, wa niet bedoelingen is want we zijn ook mensen. En we wilden ook ooit kunnen buitenstappen en gewoon doen. Ik was altijd bang dat ze iets kwaads tegen mijn man zouden doen.

Het is niet veilig in gr bedoelt u binnen de fabriek of buiten? Binnen maar ook buiten. We hadden niet de luxe veel buiten te zijn." ((NOP verzoekster, p.8).

Binnen het centrum, waar verzoekster en haar dochter het meestal bleven, is gewelddadig incident waarmee L. door anderen kinderen van het kamp werd verwond. Ze hebben haar hand gebroken.

Het CGVS bepaalde in de bestreden beslissing: "Bovendien moet worden opgemerkt dat u nooit de politie heeft gecontacteerd voor het geweld in het opvangcentrum, ook niet wanneer de hand van uw dochter gebroken werd. (beslissing verzoeker, p.4)

Uw verklaringen voor die totale nalaten als zou u de Griekse taal niet spreken, als zou u de weg buiten het opvangcentrum niet goed kennen en als zou u schrik hebben voor wraak van de familie van het kind dat de hand van haar dochter had gebroken, volstaan geenszins om dit nalaten te verschonen.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland” (beslissing verzoeker, p.4)

Inderdaad hebben verzoekers de politie niet geroepen omwille van die gronden. Het is onmogelijk voor hem de politie te bellen. Omwille van de taal, is het onmogelijk voor hen. Ze vragen altijd de staf members van het kamp:

“Heeft u de de politie gecontacteerd omwille van de veiligheidsproblemen in de fabriek ? Wij vermeden alle soorten problemen maar de mensen in het kamp belden de pol soms maar die kwamen nooit daar, ze wilde niet tussenkomen. Ooit was er een grote ruzie in het kamp, twee mannen maakten elkaar letterlijk bijna af. Ze wilden elkaar vermoorden. 1 ervan had 5 messteken gekregen, en toch kwam politie niet.” (NOP verzoekster, p.9)

Verzoekers weten dat het nutteloos is politie bellen als zij niet komen.

In deze context willen de verzoekers zelf geen grotere problemen hebben omdat ze weten dat zij worden niet beschermd:

“Heeft u of uw man de politie gecontacteerd nadat de hand van uw dochter gebroken was ? nee, dat deden we niet. Want we wisten dat de politie niets voor ons zou doen en we wilden op geen enkele manier betrollen zijn bij een probleem

Waarom dacht u de politie doet niets voor ons ? want bij grotere problemen toen de mensen bijna omgekomen waren deed de pol niets. Zouden ze dan iets in zo'n geval doen.”

Verzoekers hebben derhalve een normale houding aangenomen, die in overeenstemming is met de context van geweld en angst in het Oinofyta vluchtelingenkamp.

In die onveiligheidssituatie hebben verzoekers een jaar en vier maanden gebleven. Ze durfden niet buiten het kamp gaan behalve om dwingende redenen, bij voorbeeld om naar het ziekenhuis te rijden. Zij hebben alleen geweld probleem in het kamp gekend omdat zij hebben alleen in het kamp gebleven. Ze waren te bang om buiten te gaan.

Buiten het kamp hebben zij toch een slechte ervaring met de politie gehad:

“Wanneer riep de politie tegen u? Toen we gingen om te zeggen dat we slecht behandeld werden door iemand die schreeuwde en zeiden dat we weg moesten. We spraken de taal niet, dus ik weet niet wat ze exact zeiden, maar wist dat ik weg moest want ze zeiden “go”” (NOP verzoeker, p.15).

Omwille van welke incident ging u naar de politie? Toen iemand tegen mijn vrouw en kind schreeuwde, ik nam een foto van hem en ging naar de politie om klacht te dienen tg hem maar die vroeg direct weg te gaan” (NOP verzoeker, p.16)

Racisme

Verzoekers waren slachtoffers van racisme in het kamp. Verzoekers vreesden dat deze etnische haat zou uitmonden in geweld tegen hen: “Er was veel racisme daar. Ik was bang van de Arabieren die daar waren. Dat ze me zouden vermoorden. Dan zou mijn dochter en mijn vrouw alleen achter gebleven zijn zonder steun. Het was gevaarlijk daar [...]Mijn leven was in gevaar. Ik ben Koerd en er zijn veel Arabieren die de koerden viseerden. Mijn leven was letterlijk in gevaar “ (NOP verzoeker, pp.10-11)

Als Koerden was het gezin door andere inwoners bij het kamp geviseerd:

“Wat exact deden de Arabier tegen u in Gr? we woonden in het schoenenbedrijf in Gr. Nadat we gevlucht waren uit onze stad na de aanvallen van Turkije en de Arabieren en daar in Gr zeiden ze dat we joden waren en geen moslims. Ze bedreigden ons, ze zeiden altijd dat ze ons te pakken zou krijgen. En onze kinderen durfden niet alleen naar de wc gaan, toen ze door hun kinderen geslagen werden, durfden we niets zeggen” (NOP verzoeker, pp. 11-12).

Verzoekers hebben nooit beweerd dat zijvervolgning vreesden. zij vertelden dat zij zich niet op de bescherming van de autoriteiten in Griekenland konden beroepen.

Inderdaad volgens hert artikel 57/, §3, eerste lid, 3° is het niet nodig voor verzoeker aan te tonen dat zij een vrees voor vervolging in Griekenland heeft maar alleen dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem is verleend.

Deze incidenten tonen het onveiligheidsklimaat waarin verzoekers met hun minderjarige kind leefden.

Uit al het bovenstaande blijkt dat verzoekers zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun is verleend.

Reëel en ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland

Het kwetsbare profiel van de verzoekers

De familie van de verzoekers heeft een kwetsbaar profiel. Het gezin is van Koerdische oorsprong en praat Kurmanji. Als leden van een etnische minderheid zijn de verzoekers kwetsbare.

Verzoekster is gehandicapt. Ze lijdt van een bilaterale perforatie van het trommelvlies waarvan zij bijna doof is. Bijzondere procedurele noden werden in haar hoofd erkend.

Zij is depressief.

Verzoekers hebben een dochter, die op (...) 2016 is geboren. L. is die jaar oud en heeft bijzondere medische noden sinds zij werd geopereerd.

De kwetsbaarheid van het profiel van verzoekers werd beoordeeld, aangezien hun procedure niet tot een beslissing tijdens de "Admissibility" fase leidde maar hun verzoeken om internationale bescherming te gronde werden onderzocht. In toepassing van de EU-Turkije Deal, het bedoeld dat verzoekers als kwetsbaar door de Griekse autoriteiten werden beschouwd.

Levensomstandigheden van de familie in Griekenland

In de bestreden beslissingen werden de gevolgen betreffende het gebrek aan huisvesting van verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland niet aangepakt.

Verzoekers hebben altijd in het schoenenfabriek van Oinofyta gewoond:

"Heeft u in Gr enkel in het schoenenbedrijf gewoond of ook nog ergens anders ? Alleen daar. En eindelijk zeiden ze dat we daar moesten vertrekken. [...] Na een jaar en vier maanden betrokken we gewoon van daar. Ze zeiden dat we uit die plaats moesten gaan" (NPO Verzoeker, p.7).

Zoals werd er tijdens de persoonlijke onderhouds van verzoekers besproken, moesten zij het schoenenfabriek verlaten zonder dat zij een andere huisvesting had gevonden:

"U kreeg een status in Gr. Hoelang mochten jullie hierna nog in het schoenenfabriek wonen? Twee dagen na het verkrijgen zeiden ze dat we onze plan vanaf dan zelf moesten trekken.

Wanneer moesten jullie dan effectief dat schoenenbedrijf verlaten? Ze zeiden dat we een week nog hadden om ergens naartoe te gaan. We vertrokken direct naar familie off kennissen in Athene" (NOP verzoeker, p. 8).

Verzoekers hadden ook financiële steun van de UN gekregen. Maar het geld dat verzoekers kregen was te weinig om te mogelijkheid te hebben een woning te huren en zelf werd die lage uitkering stopgezet:

"U moest weg van die fabriek, waarom heeft u toen niet gezocht naar een andere woning in Gr? Want ik sprak de taal niet en had de mogelijkheid niet. We kregen 340 euro's voor 3 personen.

Tot wanneer kregen jullie dat geld? In het begin kregen we niets, maanden later begonnen ze ons te betalen, tot kort voor ons vertrek. Toen ze zeiden dat we uit het kamp moesten gaan, zeiden ze ook dat ze de betaling van het loon zouden stopzetten" (NOP verzoekster, p.12).

"Zou u na verkrijgen van reisdocument dat bedrag nog gekregen hebben als u zou zijn gebleven? Nee" (NOP verzoeker, p.13)

Daarvoor hebben verzoekers gekozen te vertrekken omdat zij bang waren daklozen te worden:

"Het was niet onze bedoeling om daar te gaan op straat te belanden en op die manier te worden behandeld" (NOP verzoekster, p.8)

"U moest het kamp verlaten, heeft u daarna in Gr geprobeerd om een andere woning te vinden? Nee want we spraken de taal niet en mijn man kon geen werk vinden [...] Ik wilde niet dat we de rest van ons leven op straat doorbrengen" (NOP verzoekster, p.10).

Deze onwaardige en betreurenswaardige levensomstandigheden worden weerspiegeld in de laatste Country Report: Greece, update 2018 van maart 2019.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, wordt er in het Country report onmiddellijk op gewezen dat administratieve en bureaucratische belemmeringen, een gebrek aan gecoördineerd optreden van de Staat om rekening te houden met de specifieke situatie van personen die internationale bescherming genieten, een ondoeltreffende handhaving van de wetgeving en de gevolgen van de economische crisis de begunstigen van internationale bescherming beletten om hun rechten te doen gelden (stuk 3, p.185).

Verschillende NGO's bevestigen dat zij vaak op straat leven, zonder onderdak of levende in verlaten huizen, zonder voedsel of toegang tot gezondheidszorg, met inbegrip van degenen die uit andere Europese landen worden teruggestuurd.

Het rapport sloot af als volgt: "Refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection 'on paper'" (stuk 3, p. 187).

De situatie waarin de verzoekers zouden geweest zijn als zij hadden gekozen in Griekenland te blijven, is de zelfde situatie waarin zij in geval van terugkeer naar Griekenland zouden zijn: daklozen, die niet in staat zijn om hun basisbehoeften te voorzien, zoals voedsel, medische zorg en baden.

Deze situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bepaald door het arrest Ibrahim is bereikt. De verzoekers lopen een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar Griekenland.

In de bestreden beslissing probeert het CGVS te demonstreren dat de verzoekers in deze situatie zouden zijn omwille van hun eigene keuzes en vanwege hun wil:

"Het nalaten om verschillende pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland Een bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u in Griekenland nadat u uw verblijfsvergunning had gekregen geen stappen heeft ondernomen om andere huisvesting te vinden" (beslissing verzoeker, p.3).

Over de zoektocht naar werk schreef het CGVS in de bestreden beslissing: "Meer bepaald heeft u enkel aan kennissen die samen met u in het opvangcentrum zaten gevraagd naar werk."

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker verteld dat hij door twee verschillende manier voor een job heeft gezocht.

Aan de ene kant heeft hij door zijn kennissen die in Griekenland gevraagd om een andere in verschillende bedrijven beschikbaar was. Hij heeft ook kennissen gevraagd die in een textielbedrijf omdat verzoeker al ervaring in textiel had:

"Concreet hoe zocht u via via werk ? Via kennissen in die fabriek die wel werkten en die zeiden dat er geen werk was voor mij.

In wat voor een bedrijven, fabrieken? textielfabrieken

[...]

Waarom zeiden die kennissen dat er geen werk was? Er was inderdaad geen werk en we spraken de taal niet, wat nodig was voor het werk en de Grieken vonden het ook moeilijk om werk te vinden." (NOP verzoeker, p.13)

Aan de andere kant heeft verzoeker ook door een andere manier geprobeerd een job te vinden:

"U zegt er zijn geen instanties of organisaties die helpen zoeken naar werk, waarom denkt u dat? Want tien we bij hen gingen zeiden ze dat we zelf ons plan moesten trekken, ze zeiden dat er 1000den anderen in dezelfde schoenen zaten.

Wie zei dat? die ngo's

Welke? IOM

[...] Wanneer hebben ze dat exact tegen u gezegd? Ik ging regelmatig bij hen en ooit was ik beu van die antwoorden omdat ze niets deden. Ik zei dat ik werk nodig had, ze zeiden dat ik niet de enige was die op zoek was naar werk, maar dat er 1000den andere vluchtelingen in de zelfde schoenen zitten." (NOP verzoeker, p.14).

Naast IOM zijn alleen twee kleine NGO's aanwezig in het kamp volgens de onderzoek van Are you Syrious in januari 2019 : "Only two NGOs are currently allowed into the camp, 'Food Kind', which cooks food three times a week for residents, and 'Echo Mobile Library', which aims to provide access to learning resources to camp residents" (stuk 5).

Verzoekster heeft een strenge beperking door zijn gehoorhandicap en had behandeling nodig. Verzoekers konden ook niet hun dochter alleen in het kamp laten aangezien de veiligheidsproblemen binnen het kamp.

Bovendien worden nieuwe maatregelen uitgevoerd, die steun voor vluchtelingen verminderen.

Het ESTIA-programma, dat huisvesting en financiële bijstand aan personen die internationale bescherming wordt ontmanteld. Dit informatie werd door een interview op 27 juni 2019 met de woordvoerder van het UNHCR in Griekenland bevestigd. De woordvoerder heeft toegevoegd:

« The reality for around ... 80,000 people that are in the country today is that the majority don't have access to a solution, they haven't become self-reliant. [...] The reception system is created for asylum-seekers » (stuk 4).

In hetzelfde interview verklaarde de UNHCR dat personen die internationale bescherming genieten, zich tot het Griekse socialezekerheidsstelsel moeten dan wenden.

Hieruit volgt dat verzoekers, die volledig afhankelijk is van overheidssteun, alles in het werk hebben gesteld om te voorkomen dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomen. Geconfronteerd met dit situatie hebben ze besloten om Griekenland te verlaten.

Toegang tot medische zorg

Beide verzoekers hebben meerdere malen gezegd dat zij geen medische zorgen in Griekenland kunnen krijgen: "Er was geweld daar, gevochten daar, geen medische diensten, geen zorg". (NPO Verzoeker, p. 7).

Voor het CGVS zijn die verklaringen "louter blote beweringen die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven" (beslissing verzoeker, p.2).

Verzoekers bedoelde dat de medische zorg niet toereikend waren om hun kind gezond te onderhouden:

"Op medisch vlak kreeg mijn kind niet genoeg zorg. Toen ze koorts kreeg bijvoorbeeld gingen we naar hen zeiden ze dat we op een afspraak moesten wachten. Die was pas een week later. Voor koorts hoeft je nog toch geen afspraak maken? Mijn kind had uitslag op haar lichaam en dat duurde acht maand, en we moesten telkens bij hen gaan om een nieuwe afspraak te vragen en toch kreeg ze niet genoeg aandacht. Ze zeiden altijd dat er niets ergs aan de hand was." (NOP verzoekster, p. 7)

Verzoekers zeiden ook dat het probleem was het toegang tot medische zorg als het nodig was : "Wat exact vrees u in geval van een eventuele terugkeer naar Gr voor uw dochter L. ? Ik wil dat ze altijd medische zorg krijgt als ze het nodig heeft." (NOP verzoeker, p.11)

Maar er waren geen dokter aanwezig bij de schoenenfabriek:

"Hoeveel keer is uw dochter naar die dokter gegaan ? Om naar de dokter te gaan gingen we naar een ziekenhuis (zh) in Athene want er was geen dokter aanwezig in die schoenenfabriek" (NOP verzoeker, p.16)

De verklaringen van verzoekers over de afwezigheid van artsen worden echter bevestigd door de verschillende getuigenissen van de bewoners van deze kampen, alsmede door het personeel dat er werkt. de Franse media Mediapart berichtte in zijn artikel "À quoi ressemble la vie dans les camps de réfugiés grecs" van 4 februari 2019 (stuk 6):

« Comme beaucoup de camps en Grèce, celui d'Oinofyta n'a pas de fondement légal et sa gestion est déléguée à un organisme intergouvernemental. Il n'existe pas de standard minimum et les résidents sont exposés à des problèmes d'hygiène, de sécurité et d'accès à la santé. « Il n'y a rien ici. Pas d'école, pas de docteur, rien. Une femme a accouché il y a quelques semaines, l'ambulance est arrivée deux jours plus tard. Quand on se rend au service de demande d'asile on nous répète de venir le lendemain, puis le surlendemain...Il ne se passe rien. » Comme l'explique Janan, il existe une vraie répugnance des secours à venir sur les camps. Nazar, un autre résident du camp, va même plus loin : « Il y a quelques semaines, une personne souffrante de diabète a fait une crise. On a demandé à l'OIM (l'Office International pour les Migrations, l'organisme qui administre le camp) d'appeler l'ambulance mais deux heures plus tard elle n'était toujours pas là. La personne est morte entretemps. »

Het ontbreken van toegang tot de gezondheidszorg onomkeerbare gevolgen heeft gehad voor verzoekster, die in haar enige geldige oor de hoorzitting heeft verloren:

"Heeft u ooit medicatie voorgeschreven gekregen door een dokter in Gr ? Nee, want die ontsteking was weg voor ik naar de afspraak ging. Maar ik merk dat mijn gehoor slechter is geworden.

Ik dacht u man zie dat u wel medicatie had gekregen? Nee tijdens de infectie of ontsteking kreeg ik geen med. Voordien wel, maar het was niet voor de behandeling, dat was een pijnstillertje. Wat ik erg vind is dat het invloed had op mijn gehoorvermogen" (NOP verzoekster, p.11).

"Klopt het dat u deze gehoorproblemen al in Syrië had? Ik was doof aan de rechterkant toen ik in Syrië was, maar aan de linkerkant heb ik een ontsteking gehad toen ik in Griekenland was. En door het onbehandeld te laten was het verslechterd." NOP verzoekster, p.12)

Bovendien in geval van terugkeer naar Griekenland is het niet zeker dat verzoekers toegang zouden hebben.

De Griekse Minister van Arbeid heeft de circulaire tot toekenning van een sociaalzekerheidsnummer aan personen die internationale bescherming genieten, AMKA op 19 juli 2019 ingetrokken (stuk 8).

Volgens de Griekse media was het politieke doel van de circulaire om vluchtelingen toegang tot basisgoederen en -rechten (gezondheid, onderwijs, werk) te vergemakkelijken en hen zo in staat te stellen gemakkelijker in de Griekse samenleving te integreren (stuk 9).

European Union Agency for Fundamental Rights heeft in zijn driemaandelijks nieuwsbrief, die in november 2019 is gepubliceerd, gemeld dat (stuk 7, p.3):

"In Greece, according to a letter of the Ombudsperson to the responsible ministers, the number of complaints about obtaining a social security number (AMKA) for asylum applicants, migrant children and unaccompanied children increased following the withdrawal of the relevant ministerial circular in July 2019. As a result of the withdrawal, issuing social security numbers to these two groups became cumbersome. The lack of a social security number creates difficulties in accessing employment, insurance and healthcare. The NGO ARSIS raised similar concerns. As a temporary alternative, the Ombudsperson argued for issuing the Aliens Healthcare Card as foreseen by Greek law, to ensure proper access at least to health care for this group, while also proposing amendments to by-laws on the matter. In a recent circular by the Ministry of Labour and Social Affairs regulating the issuance of social security numbers for beneficiaries of international protection, the ministry announced that it would soon issue the missing circular covering asylum applicants and unaccompanied migrant children."

« Volgens een brief van de Ombudsman aan de verantwoordelijke ministers is het aantal klachten over het verkrijgen van een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) voor asielzoekers, migrantenkinderen en niet-begeleide kinderen in Griekenland gestegen na de intrekking van de desbetreffende ministeriële circulaire in juli 2019. Als gevolg van de intrekking werd het toekennen van sociale zekerheidsnummers aan deze twee groepen omslachtig. Het ontbreken van een sofinummer zorgt voor problemen bij de toegang tot werk, verzekeringen en gezondheidszorg. De ngo ARSIS heeft soortgelijke zorgen geuit. Als tijdelijk alternatief pleitte de Ombudsman voor het uitreiken van de Vreemdelingengezondheidskaart zoals voorzien door de Griekse wet, om een goede toegang tot gezondheidszorg voor deze groep te verzekeren, terwijl hij ook wijzigingen in de statuten over deze kwestie voorstelde. In een recente circulaire van het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken die de uitgifte van sociale zekerheidsnummers voor personen die internationale bescherming genieten regelt, kondigde het ministerie aan dat het binnenkort de ontbrekende circulaire over asielzoekers en niet-begeleide migrantenkinderen zal publiceren."

Tot slot zijn de verzoekers van mening dat de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid aangezien hun kwetsbaar profiel (een minderjarig kind), de ontoereikende veiligheidsvoorwaarden en de ernstige moeilijkheden bij de toegang tot gezondheidszorg, voedingsmiddel en onderdak is bereikt.

Tot minst, zijn de verzoekers van mening dat hun kwetsbaar profiel waarmee onvoldoende rekening is gehouden in het licht van de bovengenoemde rechtspraak van het Hof van Justitie en de rechtspraak van Uw Raad (CCE, n°224.501 van 31.07.2019 et CCE n°224.980 van 19.08.2019 ; CCE, n°211.557 van 18.10.2018 ; CCE, n°217.624 van 27.02.2019).

Bijgevolg de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, §3, 3° van de vreemdelingewet zijn niet voldaan.

Voor zover in de beslissingen wordt geoordeeld dat de situatie van verzoekers in Griekenland in overeenstemming is met artikels 3 EVRM en 4 van het Handvest, gaat het CGVS voorbij de betekenis van deze artikels.

Het CGVS lijkt zich dus toe te laten om de concrete analyse van de overname van de verantwoordelijkheid, waartoe het Hof van Justitie op grond van de jurisprudentie van het Hof van Justitie wordt uitgenodigd, over het hoofd te zien.

Het enige middel is gegrond.”

2.2 Ter ondersteuning van hun beroep voegen verzoekers nog volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- het “Country report: Greece – update” van AIDA van 2018 update, maart 2019;
- het artikel “These asylum-seekers won their refugee cases in Greece. Some wish they hadn’t” van Public International Radio van 27 juni 2019;
- het artikel AYS SPECIAL — THE CASE OF OINOFYTA: From one hell to another — island to mainland, Are you Syrious, 2 januari 2019;
- het artikel À quoi ressemble la vie dans les camps de réfugiés grecs, Mediapart, 4 februar ;
- een uittreksel van het “Quarterly Bulletin 4, Fundamental rights Agency of the European union, november 2019;
- het artikel “Labor minister blocks social security AMKA for refugees, non-EU nationals” van Keep talking Greece van 13 juli 2019;
- een niet-vertaalde versie van een artikel in het Grieks.

Met een aanvullende nota van 2 februari 2020 voegen verzoekers volgende stukken toe:

- medisch rapport van dr. G. van 19 november 2019;
- medisch rapport van dr. V van 14 januari 2020;
- Persbericht over de nieuwe Griekse wetgeving, Greek Council for Refugees, 23 oktober 2019;
- GCR’s comments on the draft bill “On International Protection”, Greek Council for Refugees, 23 oktober 2019
- Briefing: How will Greece’s new asylum law affect refugees?, The new Humanitarian, 4 november 2019;
- UNHCR urges Greece to strengthen safeguards in draft asylum law, UNHCR, 24 oktober 2019.

Met een aanvullende nota van 6 juli 2020 verwijzen verzoekers naar het meest recente AIDA-rapport Griekenland, AIDA, Country Report: Greece, juni 2020.

De Raad wijst erop dat het door verzoekers toegevoegde Griekse artikel niet gesteld is in de taal van de rechtspleging, maar in het Grieks, en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit stuk niet in overweging.

2.3. Bespreking van het middel.

2.3.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, "*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*", nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft dezelfde inhoud als voormeld artikel 3 van het EVRM, minstens maken verzoekers niet het onderscheid tussen beide artikelen inzake de inhoud en uitwerking.

2.3.2 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers de beschermingsstatus werd verleend in Griekenland en zij er over een verblijfstitel beschikken geldig tot 2021. Verzoekers betwisten dit niet.

2.3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.3.4. Verzoekers verwijzen in de verzoekschriften andermaal naar de veiligheidsincidenten die zij hebben meegemaakt in Griekenland en menen dat zij nooit beweerd hebben dat zij vervolgd werden in Griekenland, doch louter hebben getracht om aan te tonen dat zij niet op de bescherming van de Griekse autoriteiten kunnen rekenen.

De bestreden beslissingen oordeelden vooreerst terecht dat de door hen aangehaalde feiten van geweld enkel handelen over gevechten in het opvangcentrum waar zij verbleven. Buiten het centrum zijn verzoekers geen slachtoffer geworden van een gevecht en hadden zij geen problemen met Arabieren, daklozen of verslaafden. De bewering dat Arabische kinderen het hand van hun dochter hebben gebroken blijft beperkt tot een loutere bewering, niet gestaafd door enig concreet gegeven. Verzoekers hebben nooit de politie gecontacteerd voor het geweld in het opvangcentrum, ook niet wanneer het hand van hun dochter werd gebroken. De Raad stelt hierbij nog vast dat uit verzoekers' verklaringen niet blijkt dat zij om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag niet konden rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen of omwille van deze feiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland. Ook de verklaringen over racisme buiten het opvangcentrum blijven beperkt tot louter blote beweringen die zij niet staven aan de hand van enig concreet gegeven. Verzoeker verklaarde dan weer wel naar de politie te zijn gegaan terwijl verzoekster verklaarde dat ze nooit naar de politie zijn gegaan om iets aan te klagen. Zelfs aangenomen dat verzoeker naar de politie was gegaan om klacht in te dienen en hij er werd verjaagd, stelt de CGVS terecht vast dat verzoeker nadien niet naar een andere instantie is gegaan. De Raad merkt op dat van verzoekers kan verwacht worden, als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, zij zich in de eerste plaats tot de Griekse overheid wenden voor bescherming. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de autoriteiten in Griekenland hen geen bescherming zouden kunnen of willen geven.

Verzoekers tonen, gelet op wat voorafgaat, niet *in concreto* aan dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief zou zijn, noch dat zij omwille van de "*onveiligheidssituatie*" bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Verzoekers herhalen hun verklaringen met betrekking tot hun levensomstandigheden in het opvangkamp in Griekenland die volgens hen bevestigd worden door de door hen toegevoegde landeninformatie.

De Raad benadrukt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekers niet in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91).

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker wordt op pertinente wijze geoordeeld dat:

“Aangaande uw verklaring dat kinderen er niet naar school konden gaan, moet worden opgemerkt dat u hiermee bedoelt dat er geen taalschool was in het opvangcentrum (CGVS, p. 17). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat er in de stad wel scholen zijn (CGVS, p. 17). Uw verklaringen dat kinderen niet naar deze scholen konden omdat het te ver van het opvangcentrum was (CGVS, p. 17), moet worden opgemerkt dat er na het verkrijgen van een status in Griekenland van een verzoeker wordt verwacht dat hij het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg is het mogelijk om zich in de nabijheid van een school te vestigen. Uw verklaringen dat kinderen er niet naar school konden omdat het loon niet hoog genoeg was, omdat niemand u de weg wees en omdat u uw weg er niet kende (CGVS, p. 18), zijn louter blote beweringen die u niet kunt staven.

Wat betreft uw verklaring dat er in Griekenland geen werk is, moet worden opgemerkt dat u zeer weinig pogingen heeft ondernomen om in Griekenland werk te zoeken (CGVS, p. 13). Meer bepaald heeft u enkel aan kennissen die samen met u in het opvangcentrum zaten, gevraagd naar werk (CGVS, p. 13). Ze zeiden u dat er gewoonweg geen werk is en dat het noodzakelijk was dat u de Griekse taal sprak (CGVS, p. 13). Echter, het spreken van de landstaal als voorwaarde om een job uit te oefenen is in veel gevallen een redelijke eis teneinde de veiligheid op de werkvloer te kunnen garanderen. U heeft geen werk gezocht op andere manieren omdat u de taal niet sprak (CGVS, p. 13). Het nalaten om verschillende pogingen te doen om op zoek te gaan naar werk doet vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Een bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat u in Griekenland nadat u uw verblijfsvergunning had gekregen, geen stappen heeft ondernomen om andere huisvesting te vinden (CGVS, p. 13).

Bovendien heeft u Griekenland amper één week na het verkrijgen van uw reisdocument verlaten en stelt u meermaals dat aankomen in België sinds uw vertrek uit Syrië het doel was (CGVS, p. 7, 9 & 10). Deze vaststellingen bevestigen nogmaals het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Gevraagd naar de redenen waarom u na het verlaten van het opvangcentrum niet heeft geprobeerd om een bestaan uit te bouwen in Griekenland, komt u niet verder dan te stellen dat men in Griekenland geen taallessen krijgt, dat men er niet wordt begeleid naar werk, dat het niet veilig is voor uw gezin en dat zo'n land niets kan betekenen voor u (CGVS, p. 18). Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen kunnen deze verklaringen niet worden weerhouden.

Wat betreft de kopieën van de bundel foto's die in het opvangkamp in Griekenland zijn genomen, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het asielsysteem in Griekenland onder druk staat en dat het land moeite heeft om alle verzoekers om internationale bescherming adequaat te huisvesten. Echter, na het verkrijgen van een status in Griekenland wordt verwacht dat men het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg kunnen deze kopieën van foto's geenszins aantonen dat u als erkend vluchteling in Griekenland een gegronde vrees op vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.”

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster wordt op pertinente wijze geoordeeld dat:

“Aangaande uw verklaring dat u er niet werd geholpen om de taal te leren (CGVS, p. 8) moet worden opgemerkt dat u enkel aan de ngo die actief was in het opvangcentrum heeft verteld dat jullie de taal wilden leren om jullie weg in het land te kennen maar dat ze niets deden (CGVS, p. 12). U heeft nergens buiten het opvangcentrum bij een organisatie of een instelling aangekaart dat jullie de taal niet konden leren (CGVS, p. 12).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw man en u onvoldoende moeite hebben gedaan om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland. Zo heeft uw man enkel aan

kennissen die samen met hem in het opvangcentrum zaten, gevraagd naar werk (CGVS echtgenoot, p. 13 ; CGVS, p. 10). Uzelf heeft er geen werk gezocht (CGVS, p. 10). Bovendien zijn noch uw man noch u naar een Griekse overheidsinstantie of organisatie gegaan om hulp te vragen bij jullie zoektocht naar werk (CGVS, p. 10). Ook hebben jullie geen stappen ondernomen om andere huisvesting te vinden (CGVS echtgenoot, p. 13 ; CGVS, p. 10). Tevens heeft u Griekenland amper enkele dagen na het verkrijgen van uw reisdocument verlaten en stelt u meermaals dat aankomen in België sinds uw vertrek uit Syrië het doel was (CGVS, p. 6 & 10). Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat u geen moeite heeft willen doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Gevraagd naar de redenen waarom u na het verlaten van het opvangcentrum niet heeft geprobeerd om in Griekenland een woning en werk te vinden, komt u niet verder dan te stellen dat jullie niet in Griekenland wilden blijven omdat jullie wisten dat jullie er geen toekomst hadden (CGVS, p. 12). Deze verklaringen kunnen niet worden weerhouden.

Wat betreft de kopieën van de bundel foto's die in het opvangkamp in Griekenland zijn genomen, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het asielsysteem in Griekenland onder druk staat en dat het land moeite heeft om alle verzoekers om internationale bescherming adequaat te huisvesten. Echter, na het verkrijgen van een status in Griekenland wordt verwacht dat men het opvangcentrum verlaat en zich elders in Griekenland vestigt. Bijgevolg kunnen deze kopieën van foto's geenszins aantonen dat u als erkend vluchteling in Griekenland een gegronde vrees koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

In verband met uw verklaring dat mensen er op u neerkeken (CGVS, p. 8), moet vooreerst worden opgemerkt dat deze verklaring een louter blote bewering is die u niet heeft gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien ontkent u dat uw man of u ooit naar de politie zijn gegaan om ook maar iets aan te klagen (CGVS, p. 10). Dit is niet verenigbaar met de verklaring van uw echtgenoot dat hij ooit naar de politie is gestapt wanneer een man tegen u en jullie dochter schreeuwde (CGVS echtgenoot, p. 15 & 16). Zelfs indien geloof worden gehecht aan de verklaring van uw man dat hij daadwerkelijk naar de politie is gegaan, quod non, moet worden opgemerkt dat volgende de verklaringen van uw man de politieagenten hem iets zeiden in de Griekse taal dat hij niet begreep, maar dat ze ook 'go' zeiden waardoor uw echtgenoot van mening was dat hij weg moest gaan (CGVS echtgenoot, p. 15). Tevens is uw man nadien niet naar een andere instantie gegaan (CGVS echtgenoot, p. 16). Bovenstaande verklaringen indachtig heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat autoriteiten in Griekenland u geen bescherming zouden kunnen of willen geven."

Verzoekers slagen er met het verweer in hun verzoekschrift niet in om voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Zij beperken zich in wezen tot het benadrukken dat hun verklaringen over hun levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden bevestigd door objectieve informatie. De Raad benadrukt echter dat verzoekers hiermee niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen. Het louter herhalen van hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over hun levensomstandigheden is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

De Raad benadrukt dat in het licht van het EU-*acquis*, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die internationale bescherming – daar inclusief subsidiaire bescherming – werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, als beschermden in Griekenland, geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan verzoekers' status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat verzoekers'

levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften wijzen op de moeilijkheden voor vluchtelingen om toegang te vinden tot huisvesting en gezondheidszorg in Griekenland, wijst de Raad erop dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat zijzelf met dergelijke moeilijkheden zullen worden geconfronteerd. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij in Griekenland tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming toegang hadden tot huisvesting. Het getuigt in deze niet van een fundamentele of structurele tekortkoming van de Griekse autoriteiten dat van verzoekers na het bekomen van hun internationale beschermingsstatus werd verwacht dat zij zelfstandig op zoek zouden gaan naar een woning in Griekenland. Uit verzoekers' verklaringen kan echter niet blijken dat zij hiervoor de nodige inspanningen hebben gedaan, wel integendeel, nu uit hun verklaringen blijkt dat zij kort nadat zij hun woning dienden te verlaten naar Nederland zijn gereisd. Zij hebben bovendien geen enkele poging ondernomen om buiten het kamp huisvesting te zoeken terwijl het gebrek aan kennis van de Griekse taal hen daarin niet verhinderde aangezien zij, nadat zij het kamp hadden verlaten eerst nog bij Syrische vrienden verbleven die een sociale woning hadden gekregen in Athene (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8). De verklaring dat zij niet worden geholpen met huisvesting in Griekenland is overigens in strijd met hun verklaring dat Syrische vrienden "*een sociale woning*" hadden gekregen. De vaststelling van de CGVS dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om andere huisvesting te vinden nadat zij de verblijfsvergunning hadden verkregen is in het licht van het voorgaande niet kennelijk onredelijk. Bovendien verklaarde verzoeker meermaals dat aankomen in België sinds zijn vertrek uit Syrië het doel was (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 7, 9 en 10). De CGVS stelt terecht vast dat verzoekers geen moeite wilden doen om werkelijk te proberen om een toekomst uit te bouwen in Griekenland.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zal bereiken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar verklaringen waaruit volgens haar blijkt dat zij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg, stelt de Raad evenwel vast dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij wel toegang hadden tot de gezondheidszorg.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster wordt op pertinente wijze geoordeeld dat:

"Uw verklaringen dat uw dochter en u in Griekenland onvoldoende medische zorg kregen en dat uw dochter weken moest wachten op een consultatie bij een dokter wanneer ze koorts had (CGVS, p. 7 & 8), zijn louter blote beweringen die u niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat jullie dochter wel degelijk zeven à acht keer bij verschillende dokters in een ziekenhuis is geweest (CGVS echtgenoot, p. 16). Ook werd haar hand in het gips gestoken wanneer deze was gebroken (CGVS echtgenoot, p. 19 ; CGVS, p. 9). Uw verklaringen en die van uw echtgenoot dat er in het ziekenhuis niets anders aan haar gebroken hand werd gedaan dan het in te gipsen en dat er in het ziekenhuis niets werd gedaan aan haar huiduitslag (CGVS echtgenoot, p. 16 & 19 ; CGVS, p. 7 & 9), zijn eveneens louter blote beweringen die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet gegeven. Daarenboven leggen uw echtgenoot en u tegenstrijdige verklaringen af over de medische zorg die u er al dan niet zou hebben gekregen. Zo stelt u dat u vier maanden moest wachten op een afspraak voor uw oorproblemen, dat u uit frustratie niet meer naar uw afspraak ging en dat u nooit medicatie voorgeschreven heeft gekregen door een dokter in Griekenland (CGVS, p. 7 & 11). Uw man daarentegen stelt dat u wel naar deze afspraak ging die vier maanden later vastgelegd was en dat u er medicatie kreeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met de verklaring van uw echtgenoot dat u wel medicatie heeft gekregen ontkent u dat en stelt u dat u tijdens die ontsteking geen medicatie kreeg en dat u voordien wel een pijnstiller had gekregen (CGVS, p. 11). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u het enkel heeft over de gezondheidszorg die u heeft gekregen wanneer jullie in het opvangcentrum nabij Athene verbleven. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw gezin in Griekenland geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg.

Wat betreft uw verklaring dat u in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland vreest dat uw dochter weer iets aan haar buik zou kunnen krijgen (CGVS, p. 8), moet worden opgemerkt dat u stelt dat uw dochter momenteel geen problemen heeft aan haar darmen (CGVS, p. 14). Bovendien is het een

louter blote bewering dat uw dochter in de toekomst weer problemen zou kunnen krijgen aan haar darmen."

Ook in het verzoekschrift doet verzoekster geen enkele poging de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot te weerleggen. Aan verzoeksters verklaring dat zij geen toegang had tot de medische zorg in Griekenland kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Uit de verklaringen en voorgelegde stukken blijkt integendeel dat verzoekster voor haar problemen met haar gehoor de nodige zorgen kreeg en dat ook haar dochter voor de breuk in haar hand de nodige medische verzorging heeft verkregen. Waar verzoekster thans stelt dat zij omwille van de schrapping van hun uitkering geen medicamenten meer kan veroorloven betreft dit een blote bewering, waaruit de Raad in navolging van de bestreden beslissing niet kan afleiden dat de Griekse overheid in gebreke blijft of zal blijven wat betreft hun toegang tot medische zorg. Verzoekster toont, gelet op wat voorafgaat, dan ook op geen enkele wijze aan dat zij en haar dochter omwille van de aangevoerde medische problematiek (aanvullende nota verzoekster 2 februari 2020, stukken 10a, 10b en 10c) bij een terugkeer naar Griekenland, vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Verzoekers sturen met het betoog over hun gezondheid in wezen aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16° van de vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cf. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad dan ook van oordeel dat verzoekers niet aantonen dat het in het verzoekschrift beschreven beleid van de Griekse overheid inzake de toegang tot huisvesting en gezondheidszorg een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland tot gevolg hebben dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Het loutere feit dat verzoekster een moeder is met een minderjarig kind kan bovendien niet volstaan om aan te tonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, temeer nu zij vergezeld zijn van de echtgenoot/vader, zijnde verzoeker en uit hun verklaringen niet blijkt dat hun levensomstandigheden er van die aard waren dat zij konden worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de loutere verwijzing dat verzoekers over een kwetsbaar profiel zouden beschikken omdat zij in Griekenland werden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, tonen verzoekers verder niet *in concreto* aan dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Er zijn immers geen concrete elementen die hierop wijzen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden. Ook het feit dat zij van Koerdische afkomst zijn en Kurmanji spreken, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Overigens zijn verzoekers ook de Arabische taal machtig aangezien zij om een tolk Arabisch hebben verzocht en ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigden geen probleem te hebben om zich in het Arabisch uit te drukken.

De stelling dat verzoekers in geval van een terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypotheses en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om de beroepen te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN